

On lähes mahdotonta tulla potkituksi ulos *Garda Síochánasta*. Siihen täytyy todella antaa kaikkensa. Ellei joudu julkiseksi häpeäpilkuksi, ne kestää lähes mitä tahansa.

Olin ollut ahkera. Lukuisia

huomautuksia

varoituksia

viimeisiä mahdollisuuksia

lykkäyksiä

enkä siltikään ryhdistäytynt.

Tai oikeastaan raitistunut. Ei saa käsittää väärin. *Gardailla* ja viinalla on pitkä yhteinen suhde, melkein rakkaussuhde. Kyttää, joka ei juo lainkaan, katsotaan epäillen tai jopa ivallisesti, niin poliisivoimissa kuin niiden ulkopuolellakin.

Koulutusaikojeni ohjaaja sanoi:

"Me kaikki tykkäämme ottaa."

Harjoittelijat nyökkäilivät ja murahtelivat.

"Ja yleisö tykkää siitä, että me tykkäämme ottaa."

Aina vain parempaa.

"Mutta olan takaa ottelijoista ne ei tykkää."

Hän piti tauon ja antoi meidän maistella sanaleikkiä.

Kymmenen vuotta myöhemmin olin saanut jo kolmannen varoitukseni. Minut kutsuttiin valvojan luo, ehdotettiin että hakisin ammattiapua.

"Ajat ovat muuttuneet, poika. Nykyään on kaikenlaisia ohjelmia, kahdentoista askeleen keskuksia, kaikenlaista apua. Vanhan kunnan Jumalan rukoilu ei ole enää mikään häpeä. Pääset

samoihin piireihin pappien ja poliitikkojen kanssa."

Halusin sanoa:

"Ja tuon pitäisi olla houkuttelevaa?"

Menin silti. Kun pääsin pois, pysyin kuivana hetken aikaa, mutta lopulta ratkesin taas ryyppäämään.

On harvinaista, että poliisi lähetetään kotikaupunkiinsa, mutta ne ajattelivat, että hyötyisin siitä, että olisin kotona.

Keikka katkeran kylmänä helmikuun iltana. Pimeää kuin Jeesuksen perseessä. Nopeusvalvontaa kaupungin laitamilla. Vuoron pomo oli korostanut:

"Haluan tuloksia, en poikkeamia."

Parini oli Roscommonin miehiä, hänen nimensä oli Clancy. Hänellä oli rento tapa suhtautua asioihin eikä hän välittänyt juomisestani. Minulla oli kahvia termoksessa, brandystä paksua. Se meni alas helposti.

Liiankin helposti.

Meillä ei ollut paljon mitään tekemistä. Sana oli kiertänyt alueella. Kuskit ajoivat epäluuloisesti ja pitivät kiinni nopeusrajoituksista. Clancy huokasi, sanoi:

"Ne tietää meistä."

"Varmasti tietää."

Silloin Mersu kiiti ohitse. Kello kilahti. Clancy huusi:

"Jumalauta!"

Pistin auton käyntiin ja lähdimme perään. Clancy istui pelkääjän paikalla ja sanoi:

"Jack, hidasta, unohdetaan tämä."

"Mitä?"

"Rekkari... näetkö rekkarin?"

"Joo, mitä siitä?"

"Se on hallituksen auto."

"Saatanan skandaali se on."

Panin sireenin päälle, mutta kesti vielä kymmenen minuuttia ennen kuin Mersu pysähtyi tien sivuun. Kun avasin oven,

Clancy tarttui käteeni, sanoi:

"Ota rauhallisesti, Jack."

"Joo joo."

Kopautin kuskin ikkunaan. Otti aikansa ennen kuin rullasi sen alas. Kuski irvisti ja kysyi:

"Onko jossain tulipalo?"

"Ulos sieltä."

Ennen kuin kuski vastasi takapenkiltä kumartui mies ja sanoi:

"Mistä on kyse?"

Tunnistin hänet. Tunnettu parlamentin jäsen. Sanoin:

"Kuskinne ajoi kuin sekopää."

Mies kysyi:

"Onko teillä mitään käsitystä siitä, kenelle puhutte?"

"Joo, kusipäälle, joka panee sairaanhoitajia."

Clancy yritti tulla väliin, kuiskasi:

"Jumalauta, Jack, rauhoitu."

Parlamentaarikko nousi autosta, tuli minua päin. Närkästys kasvoillaan hän huusi:

"Senkin röyhkeä kakara, minä hoidan sinulle potkut. Onko sinulla mitään käsitystä siitä, mitä tulee tapahtumaan?"

Sanoin:

"Tiedän täsmälleen, mitä tulee tapahtumaan."

Ja iskin häntä suulle.